

ת"פ 20084/09 - מדינת ישראל נגד עותמאן ابو ג'ומעה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט י' נעם

ת"פ 11-09-2008 מדינת ישראל נ' עותמאן ابو ג'ומעה

מדינת ישראל
על-ידי פרקליטות מחוז ירושלים

המואשימה

נגד

עותמאן ابو ג'ומעה
באמצעות עו"ד ע' מוחמדיה (מטעם הסגנוריה הציבורית)

הנאשם

הכרעת דין

האישום ותמציתו יריעת המחלוקת

1. בכתב-אישום מתוקן, אשר הוגש ביום 24.10.12, הואשם הנאשם בעבירה של גרים חבלה בכוונה חמירה - לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), וכן בעבירה של גרים חבלה בمزיד ברכב - לפי סעיף 413ה לחוק. קודם ויצין כבר עתה, כי בפתח פרשת התביעה הודעה המואשימה על חזרתה בה מהאישום בכל הנוגע לעבירה של גרים חבלה בمزיד ברכב.

2. להלן העובדות המזוהות לנאים בכתב-האישום המתוקן. בין ابو המנוח של הנאשם לבין זיאד ابو סביטיאן (להלן - המתלוון) נתגלו בתקופה הרלבנטית לאישום סכוסר בעניין בעלות מקרקעין. ביום 4.6.09 בסמוך לשעה 15:00 בקרבת בית-החולים "מקאסל" בשכונת א-טור בירושלים, התנהל ויכוח קולני בין ابو המנוח לבין ابو המנוח הנאשם, שבמהלכו טען האב כי המתלוון העלה בכך שעשה לעברו תנועה מגונה. אנשים שנכחו בזירה הפרידו בין השניים. כעבור מספר שעות, בסמוך לשעה 19:00, בעת שהמתלוון ישב ברכב ביחד עם אחר בסמוך לבית קפה במרכז שכונת א-טור, הגיעו למקום הנאשם ובן דודו הייתם ابو ג'ומעה (להלן - הייתם). בעת ובמקום האמורים ניפץ הנאשם את השמזה האחורי של הרכב, והמתלוון נמלט מן המקום. המתלוון נסע לביתו, הזעיק לעזרה את קרוביו משפחתו ונסע עמו למרכז השכונה. משהבינו המתלוון וקרובי משפחתו בנאים ובהיותם, ניגשו לשניים, כאשר המתלוון החזיק בכיסו שרשרת ברזל. במקום התפתח עימות אלים. המתלוון וקרובי משפחתו החלו מכים את הנאשם ואת הייתם, והמתלוון אף הכה את הנאשם בשרשראת הברזל שנשא עמו. במהלך התגרה התנפל הנאשם על המתלוון ונעז במצחו סכין שנשא עמו. המתלוון הובח לבית-החולים מוקאסל, הנמצא בסמוך למקום האירוע, ומשם הועבר לבית-החולים הדסה עין כרם, כשלב הסיכון נועז במצחו. בבית-החולים נתחוור, כי הלהב חדר לאונה הקדמית ימנית במצחו של

המתلون; והמתلون עבר טיפול רפואי לצנתר מוחי. הוא אשפץ בבית- החולים עד ליום 11.6.09, ולאחר מכן נדרש למספר אשפוזים וטיפולים נוספים לצורך הטיפול בפציעתו. גם הנאשם נפגע במהלך התגרה, עת נחבל ברגלו ונפצע בגבו.

3. **יצוין, כי כתב-האישום המקורי הוגש ביום 11.9.11, למללה משנתים לאחר האירועים, זאת בעקבות עירר שהוגש על החלטה קודמת של הפרקליטות, מיום 10.10.10, לסגור את התקיק נגד כל החשודים מחוסר ראיות מסוימות. בכתב-האישום המקורי הואשם גם שני נאים נוספים - הiyitem והמתلون. הiyitem הואשם בעבירות של חבלה בழיד ברכב ותגרה, והמתلون הואשם בעבירה של פגיעה בנסיבות חמורות - לפי סעיפים 335(א)(1) ו-334 לחוק, בכך שהצליף על גופו של הנאשם בשרשראת הברזל וגרם לפציעתו. יצוין, כי בכתב-האישום המקורי תוארו עובדות האירוע בצורה שונה במעט מהתיאור שנמסר בכתב-האישום המקורי. נטען בו, כי המתلون (נאשם 3 בכתב-האישום המקורי) וחביריו התNELלו על הנאשם ועל הiyitem (נאשם 2 בכתב-האישום המקורי) והכו אותו; כי במהלך התקיפה הצליף המתلون על גופו של הנאשם בשרשראת הברזל שהביא עמו; וכי הנאשם התNELל על המתلون ונעז סcin, שנשא בכליו, במצחו של המתلون.**

עוד יצוין, כי לאחר הגשת כתב-האישום המקורי, הסכימה המआשימה לעורוך שימוש לשולשת הנאים. בסופה של הליך השימוש, ולאחר בינה נוספת של חומר הראות, החלטה המआשימה לחזור בה מהאישום נגד הiyitem וכן המתلون והאישומים בעניינים בוטלו, בהחלטות שניתנו ביום 1.7.12 בעניינו של המתلون, וביום 12.9.12 לגבי הiyitem. בעקבות ביטול האישום נגד השניים הוגש כתב-אישור מתקון, ביום 24.10.12, נגד הנאשם בלבד.

4. בתשובתו לאישום אישום הנאשם, כי אכן נתגלו סכסוך בין אביו המנוח לבין קרקעם; אף טען כי לו עצמו לא היה כל קשר לסכסוך זה והוא לא היה מעורב בו. הוא הכחיש, מחוסר ידיעה, כל פרט אודות הוכחת המקדם שהיה בין אביו המנוח לבין המתلون ביום האירוע. באשר לאירוע האלים עצמוני, טען הנאשם כי הגיע לזרה יחד עם הiyitem, כדי לקחת אתרכיו של אביו, ואז הותקף עלי ידי המתلونומי שהתלו אל המתلون. לגרסתו, במהלך התקיפה - שהייתה קשה וברוטאלית - הותקף בשרשראת ברזל, הותקף לארץ ונפגע ביד וברגלו. הוא הכחיש כי תקף את המתلون, ומילא - כי דкар אותו בסcin, וטען כי לא נשא עמו scin בעת האירוע.

בגדירה של התשובה לאישום העלה הסניגור טענת "הגנה מן הצד", מחמת אכיפה ברורנית; זאת לנוכח העובדה שהמआשימה החלטה לחזור בה מהאישום נגד המתلون ולסגור את התקיק נגדו בשל "חוסר ראיות", למורת

שהלה הופל על-ידי הנאשם ו אף הודה בחקירה המשטרתית כי הגיע לזרה כשהוא מצד' בשרשראת ברזל. ב"כ המאשימה ציון, בمعנה לטענה האמורה, כי ההחלטה לסגור את התקין נגד המתלונן ניתנה על בסיס שלושה טעמים מצטברים: האחד - כי הפגיעה במTELON הייתה קשה וחמורה ביחס לפגיעה בנאשם; השני - כי מהתשתיות הריאיתית עולה אפשרות לפיה המתלונן פעל מתוך הגנה עצמית; והשלישי - כי חומר הריאות נגד המתלונן דל יחסית, זאת בשעה שהנאשם הופל על-ידי המתלונן ושני עדים נוספים. בהסכמה הצדדים, הוחלט כי טענת ההגנה מן הצדק תידן במסגרת האישום גופו, לאחר שמייעת הריאות.

5. על-רקע יריעת המחלוקת האמורה, ביקש הסניגור לחזור ארבעה עדי תביעה בלבד - המתלונן, עדיו הראייה מוסא ابو גאנם ואיד סביתאן וחוקר המשטרה רס"ב נזיה סעדיה. במסגרת "על הדיוון", הוסכם על הגשת מספר מסמכים כתחליף לעדות בבית-משפט, ובכללם - אוסף מסמכים רפואיים אודות הפגיעה במTELON ותצלומים של נעיצת להב הסcin בראשו; הودעת הנאשם בחקירה המשטרתית; ועוד"חות שנערכו על-ידי שוטרים. משכך, העידו בפרשת התביעה ארבעת העדים האמורים. בפרשת ההגנה נשמעו עדויותיהם של הנאשם, חברו הייתם ابو ג'ומעה, דודו איברהים ابو ג'ומעה וגיסו ואהלו ابو סביתאן. כפי שכבר ציון, בפתח פרשת התביעה הודיעה המאשימה כי היא חוזרת בה מהאישום בכל הנוגע לעבירה של גרים חבלה במכשיר הרכב שבו ישב המתלונן.

עדויות התביעה

עדות המתלונן

6. המתלונן, זiad ابو סביתאן, שנולד ליד 1970 וועסוק כנהג הסעות, כולל בעדותו את השתלשלות האירועים, החל בסכסוך שנתגלה בין ابو המנוח של הנאשם, והמשך בעימות שהוא בין לבין הנאשם. המתלונן העיד, כי בין לבין ابوו של הנאשם היה סכסוך בעניין בעלות מקרקעין, וכי ביום האירוע בסמוך לשעה 00:17, במרכז שכונת א-טור, עצר ابوו של הנאשם את רכבו לידו, עת סבר בטעות כי המתלונן עשה לעברו תנועת יד מגונה. לדבריו, האב ירד מהרכב עם פלאיר בידו וקיים אותו, עד שעוברי אורח נאלצו להפריד ביניהם. הוא הוסיף והuid, כי עברו כמחצית השעה, בעת שישב ברכבו באותו אזור עם חברו סמיר טובאס, הגיעו הנאשם והייתה לעבר הרכב. על-פי עדותו, הנאשם ذكر אותו בזועע, ולאחר שנשים הפרידו ביניהם, החל להימלט בנסיעה ותוך כדי כך ניפצו הנאשם או היו היתם את שמת רכבו. הוא הוסיף והuid, כי נסע לביתו, ובסמוך לאחר מכן חזר לאזור בית הקפה יחד עם אחיו - מוחמד ابو סביתאן, ובן דודתו - מוסא ابو גאנם, שאוותם הסיע ברכבו למקום. לדבריו, לזרה גם הגיע, ברכב אחר, איד ابو סביתאן.

את השתלשות האירועים משלב חזרתו לאזרור בית הקפה שבמרכז השכונה, תיאר המתلون כדלהן. על-פי עדותם, מוחמד ומוסא ירדו מהרכב וניגשו לבית הקפה, והוא החנה את רכבו בקרבת מקום. לדבריו, בשלב זה הבחן בנאש ובהייתם כשם מתקרבים לעברו; ומשהעיר כי השניים מתכוונים לתקוף אותו, לנוכח העובדה שכבר תקפו אותו באירוע הקודם, נטל לידי שרשראת ברזל באורך של כ-30 סנטימטרים, שהייתה מונחת בתוך הרכב, כדי להגן על עצמו. בשלב זה, על-פי גרסתו, הכו אותו הנאש והייתה אגראופים; ובמהלך התקיפה ذكر אותו הנאש בסכין בראשו, והוא, המתلون, הכה אותו באמצעות השרשראת. מיד לאחר מכן, הפרידו ביניהם אנשים, ובכללם דודו של הנאש, איברהים. המתلون הדגיש והבהיר, כי הבחן בזודאות שהנאש - שעמד מולו ובמרחק של כ-50-20 סנטימטרים ממנו - היה מי שדקר אותו. בהקשר זה ציין המתلون בעדותו בחקירה ראשית, בין-השאר: "הוא זה שתקף אותו. גם הרגשתי המכחה שנתן לי אותה... אני ראייתי אותו. אני רואה אותו כשהכה אותו... הוא נתן לי מכח בסכין וברח" (עמ' 28-29 לפוטווקול). כאשר נשאל בחקירה הנגדית, האם ראה את הסcin לפני הבדיקה, הבביר המתلون כי ראה את תנועת האגרוף של הנאש לעבר ראשו; כי הבחן שידו של הנאש, בעת הנפתה לעבר ראשו, אחזה בחוץ כלשהו - "יש משהו בידי שלו, אבל לא ראיתי מה הוא"; וכי לאחר מכת האגרוף שקיבל במצבו מאותה היד נגע להב של סcin במצבו כאשר ידיות הסcin נשברה - "נתן לי מכח ב"זה" שביד שלו (מצביע על המצח), נשברה בפנים. ידעתי שהסcin" (עמ' 46). הוא שלל את האפשרות לפיה אדם אחר דקר אותו; ובהמשך לאמר הבהיר, כי עובר לדקירותו ניגשו אליו שני אנשים בלבד - הנאש והיitem; וכי אנשים נוספים - מוחמד ואחרים - הגיעו למקום והפרידו ביניהם רק לאחר הבדיקה. באשר לזיהויו של הנאש כמו שביצע את הבדיקה, הדגיש המתلون - "הוא זה שנתן לי אותה, אין מישחו אחר שהתקרב אליו" (עמ' 29); ובمعנה לשאלת, האם יכול היה לדעת מי מבין השניים - הנאש או היitem - דкар אותו, השיב כי היה זה הנאש שביצע את הבדיקה - "ראייתי אותו שנתן לי את המכחה, דкар לי אותה בראש שלי. ראיתי אותו" (עמ' 52). בכל הנוגע לתקיפתו את הנאש באמצעות השרשראת, העיד המתلون כי הכה את הנאש בגב, באמצעות השרשראת, זאת בתגובה לדקירותו בראש על-ידי הנאש; ואולם, בהמשך חקירתו הנגדית ציין כי אינו זכר אם נטל לידי את השרשראת לפני הבדיקה או לאחריה, ואם תקיפתו את הנאש באמצעות השרשראת נעשתה לפני שנדרך בראשו או לאחר מכן.

עדותם של מוסא ابو גאנם

7. מוסא ابو גאנם הנו בן דודתו של המתلون. הוא בן 42 ועובד בבית-החולמים מוקasad כמנהל חברות. מוסא העיד, כי ברקע לעימות בין הנאש לבין המתلون עמד סכסוך קרקעות בין האחון לבין ابو המנוח של הנאש. על-פי עדותם, המתلون הגיע לאזרור ביתו, דיווח לו כי הנאש והיitem ניצזו את שימוש רכבו, ואף הצבע על הזכוכית המנופצת. לדבריו, הוайл והבין כי העימות פרץ על-רקע סכסוך הקרקעות, והיות שמוכתרים בשכונה ניסו לישב את הסכסוך

האמור, הצע למתلون לגשת עמו למומתר ابو מג'ד, ולתכלית זו נסעו לאייר את המומתר בבית הקפה. על-פי גרסתו, הוא והמתلون נסעו ברכבו של המתلون לאיזור בית הקפה; אחיו של המתلون, מוחמד ابو סביטתאן, ה策רף אף הוא אליהם, אם כי לא זכר באיזה רכב נסע. עוד העיד מוסא, כי עם הגעתם לבית הקפה ירד מהרכב כדי לחפש את המומתר, ומלא מצא אותו במקום, ניסה להשיבו טלפונית. על שאירע משלב זה ואילך, מסר העיד גרסאות שונות. תחילת העיד - כי הייתה "התקהלות של הרבה אנשים"; כי "האנשים של עותמאן (הנאשם) והאנשים של זיאד (המתلون) מתקוטטים אחד עם השני"; כי "הפריד" ביניהם ולקח עמו את הנאשם לרכב; וכי כאשר הגיע שוב למתلون ראה חוץ מעוז במצחו (עמ' 78). לשאלת התובעת, האם הבחין מה עשה הנאשם בעימות הפיזי, השיב - "היה רחוק מהם בהתחלה. שהיה זיאד (המתلون) ווותמאן (הנאשם) באמצעות המריבה, אני באתי והפרדתי ביניהם" (עמ' 79).

יצוין, כי בהודעתו במשפטה מיום 6.6.09 (ת/11) מסר מוסא גרסה שונה אודות האירוע, ועל-רקע האמור בקשה המאשימה להעדייף את הודעתו על-פני עדותו בבית-המשפט, לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן - פקודת הראיות). בהודעתו במשפטה מסר מוסא, בנוגע העימות הפיזי, כדלהלן: "אני הלכתי אחרי זיאד (המתلون) וראיתי שהם רבים ביניהם, אז ראיתי את עותמאן (הנאשם) תוקף את זיאד בראש, אני מיד תפסתי את עותמאן וראיתי שיש לו משה ביד, ואני שמתי אותו לרכב, ואני פניתי לאנשים שהיו שם והבנתי שזיאד נזכר בראש שלו" (ת/11 ש' 9-7). כשנשאל בעדותו בחקירה הראשית, האם מסר גרסתאמת בהודעתו במשפטה, השיב בחיווב; ואשר צוטט באזונו הקטע האמור בהודעתו, ציין: "זה בזמן האירוע זהה הזיכרון הכיטוב" (עמ' 80). יצוין, כי בהמשך לאמור בהודעתו במשפטה, נשאל העד האם הבחין בדבר-מה בידו של הנאשם, והשיב: "לא ראיתי, ראיתי שמאגרף את היד שלו ולא שמתי לב שזיאד נזכר". לשאלת נוספת בהודעה, האם ראה "יכן הסיכון הגיעו בראשו של זיאד", ענה: "לא יודע, לדעתי עותמאן ذكر אותו, אני לא ראיתי שהוא ذكر אותו, זו אופציה היחידה שיש". בהקשר לכך הוסיף צוין: "מוסא בנסיבותיו, כי אמונם באירוע היו עשרה או עשרים איש, אך האנשים הננספים לא נטלו חלק בתקיפה, והעימות הפיזי היה רק בין הנאשם לבין המתلون - הוא וזיאד רבים ביניהם, וזה היה שנית וANI הפרדתי ביניהם".

בהמשך עדותו בחקירה הראשית, נשאל מוסא למה התקoon בהודעתו במשפטה, עת ציין שראה את הנאשם תוקף את המתلون בראש, והשיב: "שהם מתקוטטים ורבים אחד עם השני והוא נתן לו מכחה" (לעיל); אך התקשה למסור פרטים שנמסרו בהודעתו, בעיקר על תנועת ידו של הנאשם עובר לפציעתו של המתلون. בمعנה לשאלת התובעת - "אם כתוב בהודעה שאתה ראת את עותמאן תוקף את זיאד בראש אז זה נכון? אמרת את זה?", השיב העד: "אם כתוב, אני אמרת את זה". בתשובה לשאלת נוספת - "אתה אומר שאתה ראת את עותמאן מאגרף את היד. אז מה שאמרת במשפטה נכון?", ענה העד: "זה בזמן האירוע, מה שהייתי זוכר הייתי עונה... זה לפני ארבע שנים" (עמ' 83).

הוא מצא מקום להבהיר, כי לא ראה שהנאשם תוקף את המתלון בסכין, וכי כלל לא ראה סכין; ובמקרה לשאלת מה הביאו למסקנה לפיה הנאשם ذكر את המתלון, אמר: "בגלל שהם היו שניהם בקטטה אחד עם השני" (עמ' 84). בהמשך ציין, כי אמין במקומות היו מתkehlim רבים, אך בקטטה היו מעורבים לכל היוטר שניים עד שלושה אנשים, וכי הוא היה זה שהפריד בין הנאשם לבין המתלון.

בחקירהו הנגדית הופנה מוסא להודיעו במשטרת, שבה לא ציין כי הגיע יחד עם הנאשם ברכבת לזרה. העד ציין, כי מחמת חלוף ארבע שנים מעת האירוע הוא מתקשה לזכור את מלא הפרטים; כי ייתכן שהגיע עם המתלון למרכב השכונה ברגלה, ולא בנסעה ברכבת; וכי המתלון הגיע לזרה יחד עם אחיו מוחמד, ויתכן שגם עם מונזר. עוד מסר מוסא בחקירהו הנגדית, כי בתחילת האירוע ירד המתלון מרכבו, ורק יחד עם אחרים לכיווןו של הנאשם; כי הוא, רץ, במרחק של כ-100 עד 200 מטרים מאחריהם; וכי בעת שהגיע למועד העימות נטלו חלק בקטטה הפיזית "שניים שלושה אנשים מכל צד", כאשר מסביבם התקהלו אנשים נוספים. בנוסף ציין, כי הפריד בין הנאשם לבין המתלון, אך מסביבם "היו אנשים שהיו גם מתkehlim והיו גם שהפרידו"; כי לא ראה שהמתלון מחזק שרשרת בידו; כי הוא עצמה "תפס" את הנאשם והובילו לרכב ואני ידע מי היה זה "שמשר" את המתלון; וכי בשלב ההפרדה לא הבחן "בשם דבר במצח שלزيد (המתלון)" (עמ' 94-93). עם זאת, הוא הביר בחקירה החזרת, כי בעת ההפרדה הוביל את הנאשם לרכב, ולא ראה, אפוא, בזמן זה מה מצבו של המתלון; וכי רק לאחר מכן - בשעה שהגיע לכינסה לבית-החולמים - ראה את המתלון פצוע בראשו.

עדותם של איאד אבו סביתאן

8. איאד אבו סביתן הנו בן דודתו של המתלון. הוא בן 37 ועובד כנהג אוטובוס. הלה מסר בעדותו בבית-המשפט גרסה שונה בתכלית מזה שהעלתה להודיעו במשטרת; ועל-כן, ביקש המשימה - גם בעניינו של עד זה כמו בעניינו של מוסא - לקבוע ממצאים על-יסוד הודיעו במשטרת, לפי סעיף 10א לפקודת הראות.

בעת שנפגש איאד עם שוטרי סיור בבית-החולמים הדסה עין-כרם, שעיה קלה לאחר האירוע, ציין באזניהם כי הנאשם ذקר את המתלון (ת/10). גם בהודיעו במשטרת שנגבתה יומיים לאחר מכן, ביום 6.6.09, בתחנת "שלם" של משטרת ירושלים (ת/13), הפליל איאד את הנאשם בבדיקה המתלון. את שאירע בעת התקירת האלימה, תיאר איאד בהודיעו כדלהלן: "... אחרי כמה דקotas שהיינו שם, הגיעו עותמאן אבו ג'ומעה ובן דוד שלו הייתם אבו ג'ומעה, אני ראייתם שאין להם כלום בידיהם, והיו במרחק 10 מטר מאייתנו. חשבנו שהם באו לסגור את העניין בטוב, והיה אבו גאנם מוסא, היה שם מדבר עם המוכתר אבו מג'ד, ויאיד פנה אליהם - לעותמאן והייתם, ולא הספיק להגיע להם, אז עותמאן

הרים סcin וזכיר אתزيد במצח שלו.زيد התנפל עליו על-מנת להגן על עצמו, ואז מושא תפס את עותמאן בידיהם והכנסו אותו לרכב של היהם מסווג סקודה, ואנשים אחרים שהיו שם העלו את היהם לרכב שלו. ואז ראייתו את הסכין תקועה בראש של זיאד. היהם וועתמאן נסעו מהמקום, וועתמאן הוציא את הראש שלו מהחלון והתחיל לאיים שהוא ריאה לנו. האנשים שהיו שם לקחו את זיאד לבית-החולים ואנחנו נסענו אחריהם לשם". לשאלת החוקר: "אם ראיית את עותמאן דוקר את זיאד?", השיב העד: "כן"; לשאלת: "האם מושא ראה את זה?", ענה: "לא יודע"; ולשאלה נוספת: "האם מישחו מכמ או מהאנשים שהיו שם תקף את עותמאן?", הגיב: "לא, אבל זיאד התנפל עליו והייתה לו שרשרא קטנה ביד והוא תקף אותו עם השרשרא וזה פגע בעותמאן".

בעדותו בבית-המשפט בחקירה הראשית ציין איאד, כי נודע לו בדיעד מפי המתלוון, לאחר האירוע, כי הלה הזעיק לزيارة את בני משפטו, וביניהם מושא, על-רקע תקרית קודמת שבה נפיצה שימוש מכווןתו; אך טען כי הוא עצמו לא הזעיק על-ידי המתלוון והגיע למקום באקרים, במכווןתו. לדבריו, לزيارة הגיעו, בין-השאר, אחיו עימאד ابو סביהאן וכן בן דודו מושא ابو גאנם. על-פי עדותו, כאשר הגיע למרכז הכפר, יצא המתלוון ממכוניתו וניגש לעבר בני משפחת ابو ג'ומעה שבאו לעברו. הוא העיד, כי רץ אחרי המתלוון; ובאשר לאירוע הדקירה מסר גרסה אחרת מזו שהעלתה בהודיעתו במשטרת. בתחילת, מסר גרסה קצרה ולא מפורטת, כשהוא נמנע מלצין את זהות הדוקר: "הם הגיעו, הוא [זיאד] ירד מהאוטו שלו והלך לבקש אותם, ורצתי אחריו. איך שהגענו לשם, מישחו דCKER את זיאד מייד. זה מה שקרה" (עמ' 107). לשאלת, האם ראה את הדקירה עצמה, השיב בחוב, אך ציין כי אינו מכיר את הדוקר ומסר בחקירה את שמו של הנאשם רק משום ששמע זאת אחרים: "ראיתי מישחו שדCKER אותו. אני לא מכיר אותו. בהתאם לדוגמה של אנשים שהיו שם, הבוחרים אמרו עותמאן ابو ג'ומעה" (עמ' 108). הוא הוסיף, כי הבחן בפניו של הדוקר בעת האירוע, אך אשר ראה את הנאשם כשנה לאחר מכן בהלווייה נתחוור לו שאין מדובר באותו אדם: "אחרי בערך שנה, או משהו כזה, ראיתי את עותמאן ابو ג'ומעה [בהציבו על הנאשם] בהלווייה של בן דוד שלי, וידעתי שהוא מישחו אחר. עותמאן זה בחור,ומי שדCKER זה בחור אחר, לא אותו בחור [הנאשם]" (לעיל). העד טען בעדותו, כי בחקירה במשטרת מסר הودעה אחת בלבד, אשר נגבתה ממנו בבית-החולים הדסה עין-כרם, עת ליווה את המתלוון לקבלת הטיפול הרפואי. כאמור, בבית-החולים הדסה רק נערך שיחה עם העד, אך הודיעתו בכתב נגבתה ממנו בעבר יומיים בתחנת המשטרה.

בהמשך חקירתו הראשית, לאחר שהוכרז כ"עד עוין" נוכחות סטיות שבין האמרה בחקירה לבין העדות, ציין העד, כי אינו יודע אם אחיו עימאד ראה את אירוע הדקירה, שכן הלה לא התערב באירוע ואף לא שוחח עמו על התקarity; ואף ציין כי היו "עם עותמאן" אנשים רבים, שהוא אינו מכירם. כשנשאל, האם הוא מכיר את היהם, השיב

איאד בשלילה; ולשאלה, מדוע אמר בהודעתו במשטרה כי יחד עם עותמאן ابو נג'מה ענה כי גם על שמו של היותו למד מאחרים, וכי היו באירוע אנשים נוספים: "... מהאנשים - אמרו לי זה היותם זהה עותמאן... והיו איתם הרבה אנשים, לא רק עותמאן והייתה... "(עמ' 115). באשר לזהות הדוקר, שב וטען איאד כי ראה את אקט הדקירה בראש, ואף הבחן במראה פניו של הדוקר - שמו לא היה ידוע לו; אך חזר והגדיש כי מסר בחקירה המשטרתית שהdockר הוא עותמאן ابو ג'ומעה, רק משומם ששמע מ אנשים כי זה שמו של הדוקר. עם זאת אישר העד, כי התייחסותו בהודעתו לעותמאן ابو ג'ומעה - אשר נלקח על-ידי מוסא לרכיב ובהמשך קילל את המתلون, הייתה לנאים שלפנינו (עמ' 116-117). בהקשר זה טען, כי הנאים אמנים בכך ב"מריבה" למשך "שניות", בין האנשים ממשפחה ابو ג'ומעה לבין זיאד [המתلون] וכי שהיה אליו, אך "לא עשה שום אירוע פלילי", זולת גידופים שהשמע לפניו לאחר שנלקח לרכיב (עמ' 121-120). הוא אישר, כי אמר לחוקר המשטרת, שעותמאן ابو ג'ומעה דкар את המתلون במקרה בסיכון, אך שב והבהיר כי מסר את השם על סמך מה ששמע מהמתkehלים במקום. לדבריו, ראה את אקט הדקירה עצמו ויזיה את הדוקר על-פי מראה פניו - כמו שמכור לו מהשכונה. הוא הבHIR, כי מדובר באדם ממשפחה ابو ג'ומעה, שמו הפרטי אינו ידוע לו. לשאלת ב"כ המאשימה - מדוע לא הודיע למשטרת כי הדוקר אינו הנאים זאת לאחר שתווודע ליזיהו של הנאים בהלויה של בן דודו - לא היה לעד מענה ענייני, והוא פטר עצמו במילים: "זו הטעות שלי" (עמ' 122). לשאלה נוספת, באלו נסיבות נתווודע לשם של הנאים באותה הלויה, השיב כי כאשר הבחן בנאים בעת לוויית בן דודו, שאל את בני משפחתו "מה הוא עווה פה?", והללו השיבו לו - "זה עותמאן ابو ג'ומעה" (עמ' 123). כאשר הופנה להודעתו בחקירה, שבה ציין כי מי ש开阔 את הנאים בשלב הראשון הוציא את ראשו מהרכב וגידף את המתلون בשלב השני, הגיב הנאים: "היה חושך ואולי אני חשבתי שהוא אותו איש, אותו בחור" (עמ' 127). בהמשך עדותו התייחס העד לשרשרת שהחזק המתلون בידו. תחילת ציין איאד, כי במהלך האירוע החזיק המתلون שרשת בידו, ו"איך שהוא הגיע מיל מי ש开阔 אותו, הרים את שרשת... ועשה ככה (הדגמת הרמת יד מעלה הראש) אבל לא ידע אם קיבל אותה או לא" (עמ' 130). בהמשך אישר, כי הדקירה בוצעה בתגובה להרמת השרשת על-ידי המתلون: "איך שזיאד הרים את שרשת הוא קיבל את הסיכון, מיד", אך טען כי לא שם לב כלפי מי הונפה שרשת. לבסוף אישר, כי המתلون תקף באמצעות שרשת את מי ש开阔 אותו, אך שב וטען כי הדוקר לא היה הנאים (עמ' 130-132). כאשר נשאל, מה עשה הנאים באירוע, הגיב: "הוא לא עשה כלום, אף אחד לא עשה כלום, רק זיאד (המתلون)" (עמ' 132) והוסיף כי האירוע נמשך שניות ספורות ו"אף אחד לא הצליח לעשות משהו" (לעיל). העד הוסיף וציין כי הוא היה זה שהזעיק טלפון את המשטרת, ואשר המציא לחוקרים צילומים של הפגיעה בראשו של המתلون.

ציוון, כי איאד התיצב למתן עדות רק בעקבות צו הבאה שהוצאה נגדו. העד ציין, כי לא הגיע לראיון בפרקליות, מסיבה שאינה זכרה לו; כי לא התיצב למתן עדות בעקבות זימונו הראשון, הוואיל וחשש להיעדר מעובdotו ביום שבו היה

עליו לבצע מבחן רישוי לרכב (טسط), אך לא הודיע לאיש על כך; וכי לא הגיע לבית-המשפט גם במועד השני שאליו זמן, הייתה שלא אושרה לו חופשה על-ידי מעסיקו, וגם על כך לא דיווח לאיש. עוד אישר איiad, כי אכן לא היה מעוניין להעיד, אך טען שזו לא הייתה הסיבה לאי-התיציבותו בבית-המשפט. לשאלת בית-המשפט, מודיע לא רצה להעיד, השיב: "לא רציתי שימושו ככח ייכנס לכלא, שלא עשה כלום" (עמ' 119); ולשאלה נוספת נספה - מדוע בנסיבות אלו לא מצא מקום לבוא ולהעיד שהנאים לא עשה דבר, פטר עצמו בתשובה לא עניינית: "אני לא יודע שכח יהיה הסיפור פה" (לעיל).

בחקירה הנגדית על-ידי הסגנור ציון איiad, כי הוא נמצא במערכת יחסים טובות עם המתלוון, שהנו כאמור בן דודתו. בمعנה לשאלת הסגנור, ציון העד, כי עבר לתקנית הזעיק המתלוון את בני משפחתו לזרה; כי מרבית המתקלים הגיעו לפניו למקום ("colm היו לפניי, אני הגעת בסוף"); וכי באזור העימות נתקבצו אנשים רבים, כ-15 בניין. לשאלה, כמה מהם "השתתפו בקטטה", השיב: "אף אחד לא השתתף, אמרתי זהה היה שנית. אחד הרים את השרשרת והשני ذكر מיד, ואנשים מיד לקחו אתزيد לבית החולים, זה היה בשניות, מהר, מהר" (עמ' 137).

עדותו של חוקר המשטרה رس"ר סהיר סוויד

9. המאשימה הגישה באמצעות חוקר המשטרה, رس"ר סהיר סוויד את התצלומים של נעיצת להב הסcin בראשו של המתלוון, בטרם הוצאה בניתוח בבית-החולים הדסה עין-כרם (ת/6). בנוסף, העיד החוקר על ההודעות שגביה מהעדים מוסא ואיiad (ת/11 ו-ת/13 בהתאם) שאותן מבקשת המאשימה להעדייף על-פני עדויותיהם של השניים, לפי סעיף 10א לפקודת הראות.

עדויות הסגנוריה

גרסאות הנאים

10. בהודאתו במשטרה מיום 5.6.09 (ת/1), הבהיר הנאים כי ذكر את המתלוון. הוא תיאר את העימות המוקדם שהיה בין אביו לבין המתלוון, ציון כי לבקשת אביו ניגש למרכז הכפר, יחד עם בן דודו הייתם, להביא את הרכב של האב. לדבריו, בעת שעשה דרכו לעבר הרכב הבхиון במתלוון וב חמישה-עשר אנשים נוספים, שכל אחד מהם החזיק בידו סcin, מברג או חפץ חד אחר. על-פי עדותו, כל חברי הקבוצה האמורה הכו אותו, וגב כך הפליו אותו על הארץ: "נתנו לי מכות בגוף, ירד לי דם, לא יודע עם מה קיבלתי מכח, מברג, סcin, לא יודע... אחרי שנתנו לי מכות משכו אותו אנשים אחורה שלא יגמרו אותו, וזה רأיתי הרבה אנשים הולכים מכות, לא יודע מי עם מי, רأיתי בלאן". הוא הבהיר, כי היה מעורב בกรรมת נזק למכוניתו של המתלוון באירוע שקדם לתקנית האלים. כן הבהיר, כי החזיק ברשותו סcin, ומילא -

כי עשה בה שימוש. לשאלת החוקר: "למה זiad טוען שאתה ذكرت אותו במצח?", השיב הנאשם: "לא ذكرתי אותו כלום, לא יכולתי להתקרב אליו, הוא בא אליו". לשאלת נספთ: "הוא בא אליו ולא ذكرת אותו?", ענה: "לא היה לי כלום, איך אני אזכיר אותו, הייתי שוכב על הרצפה. אני לא מכיר אותו ואף אחד מהם, רק אטמול הכרתי אותו. אין לי בעיות, אין לי כלום, אף פעם לא הייתי במשטרה". בהמשך עדותו שב ציון, כי חברי הקבוצה שתקפו אותו הגיעו אליו ב מהירות. לשאלת: "מי אלה שבאו אליו מהר?", ענה: "רק את זiad אני מכיר, את שאר המשפחה שלו אני לא מכיר, רק בפנים".

11. בעדותו בבית-המשפט בחקירה הראשית, התייחס הנאשם הן לשלב שקדם לתקירת האלימה, והן לתקירת עצמה. על-פי עדותו, ניגש למרכז שכונת א-טור להביא את רכבו של אביו המנוח, אשר חנה ליד בית הקפה במרכז השכונה, מול שער בית-החולים מוקאסד, זאת לבקשת האב. הוא נסע למקום ברכבו של היותם ابو ג'ומעה, בן-דודו. לדבריו, בעת שהתקרב לרכבו, הותקף לפתע על-ידי קבוצה של אנשים, נחבל בגבו ונפל לארץ. וርע העיד בעניין זה: "אני ירדתי מליד הנהג בכיוון לרכב של אבא שלי. איך שהתקרבתי לאוטו שמעתי אנשים מקללים... את אמא שלי ואחותי ורצים לפני. אני לא הבנתי מה קורה. באו וממש היכו אותי, במכה אחת, כמעט נפלתי. נפלתי ממש לשניות וקמתי. היה בלגאן, היה בלגאן ומוסא משך אותו, מוסא זה שהציג אותו מכם". בכל הנוגע למכות שספג, ציון: "כשאני התכוופתי, כשבאו לכיוון שלי... אני לא יודע מה קיבלתי, מכיה בגב שלי וגרם לי שאני אפול... אני גם לא יודע איך קיבלתי את זה,ומי נתן לי את המכחה הזאת, שהייתי ברצפה הרמתה את הרגל שלי וגם קיבלתי מכיה ברגל, עמדתי ומוסא תפס אותו והכנס אוטו לתוך הרכב". בmeaning לשאלת, ממי קיבל מכות, השיב: "אני לא יודע מי זה שהיכה אותי. אני מאמין שחדתי ודאגתי שיכו אותו או יזכירו אותו בפנים שלי בסיכון. הייתה מתגונן בזורה הזאת (מדגים הטית גוף לצד כאשר הידים מגוננות על הפנים)" (עמ' 149). באשר לסיום האירוע, העיד - "אני עלייתי לרכב בגלל שקרה לי מה שקרה, התחלתי גם לקלל, ונסענו ברכב, עם היותם ברכב" (עמ' 146). לשאלת, מדוע אבי השאיר את הרכב שלו במרכז שכונת א-טור, השיב הנאשם כי לאחר האירוע סיפר לו אביו המנוח שהוא " עבר ממש וזה עבר ממש, וזה עשה לו סימן צזה ביד", וכי האב אמר שזיאד גידף אותו, וכדבריו: "אמר לו אני אציג אותך. אבא שלי ירד מהרכב והתכוון להתקוטט איתו" (עמ' 147-148). עם זאת הדגיש, כי על פרטיו האירוע נודע לו מפי אביו רק לאחר התקירת שבת ההותקף, ולא לפני כן. הנאשם הכחיש את טענת המתלונן, לפיה היה בינו לבין עימות קודם שבמהלכו נפיצה שמשת מכונתו של המתלונן; ואשר נדרש להתייחס לגרסתו של המתלונן, לפיה הוא, הנאשם, היה זה שذكر אותו, הגיב: "לא היה לי סיכון ולא נתמם שום סיכון, אפילו הופתעת שאמרו לי שימושו נזכר בסיכון... אני לא איש של קטטות ובעיות" (עמ' 147). עוד ציון הנאשם, כי כתוצאה מתקיפתו באירוע נפגע בגב וברגלו וקיבל טיפול בבית החולים מוקאסד.

בחקירה הנגדית צין הנאשם, כי האירוע התרחש בעת שירד מרכבו והLEN עבר רכבו של אביו; וכי בשלב שהותקף, עמד לבדו מול התוקפים והיitem המתין בתוך רכבו: "אני ירדתי מהרכב שהייתי איתנו, עם היitem. כשהייתה מהרכב של הנאשם, היהם נשאר ברכב. אני התקרבתי לרכב ממש הגעתו לרכב, באו אליו... והוא צעקו... היהם היה ברכב ואני הייתה לבד". בהמשך, הבгор כי הוא מסיק שהיitem לא ירד מהרכב, שכן לא ראה הICON היה: "אני לא ראיתי מה קרה עם היitem, אני ירדתי והICON אותו, וכשמוסאלקח אותה הiytem היה ברכב. אני מנחש, או אני חושב, מדמיין, שהיitem לא ירד מהרכב, נשאר ברכב. אני ראיתי שאנשים רצים, רצים ומתקלים עוד יותר ויותר... אני לא יודע מי פריד, מי תוקף, אני לא יודע, הרבה אנשים... אני הייתה לבד ואם הייתה יודעת דבר זה לא הייתה יוצא... אני לא הרבהabi את הרגבצטי אבל התגוננתי, קיבלתי מכה ונפלתי, ביד וברגלי... אני לא יודעת מי קיבלתי, אני לא עמדתי כהה והסתכמתי, הייתה מתגונן לשומר על עצמי" (עמ' 153). כן הדגיש הנאשם, כי האירוע שבו הותקף לפטע והופל התרחש במהירות - "שנייה", "שניות" ו"במהירות", עת הופל על הקruk וקם במהירות (עמ' 154). בנוסף צין, כי מיד בעת שנעמד על רגליו לאחר נפילתו, הוכנס על-ידי מוסא למכוונית, אז, כלשונו - "התחלתי לקלל את זה שהיכאה אותו, אמרתי يا מניאק בגל שהICO אותו" (עמ' 154). עם זאת, בהמשך חקירתו העיד, כי אינו יודע מי תוקף אותו, והוסיף: "רק ראיתי קבוצה של אנשים באו לכיוון שלי וגם הICO אותו כולם ביחד, בבת אחת" (עמ' 155). כן צין, כי לא ראה שהותקף באמצעות שרשת, על-ידי מאן דהוא, אך שמע רחש של שרשת - "הו קולות של שרשת ברזל, אבל אני לא ראיתי את זה שהיכאה אותו, שהיכאה אותו בשרשראת" (לעיל). הוא שב והציג, כי לא תוקף איש, ומילא - לא את המתлон, ולא עשה דבר למעט תנועות שנעדו להגן על עצמו מפני התקיפה; וחזר על הגרסה לפיה עמד לבדו מול קבוצה של תוקפים רבים, שמנתה כ-12 איש (עמ' 155). לשאלת, מדוע חש שיפוי מסcin וגונן על פניו, ענה: "אני פחדתי, לא יודע מה יש בידיהם שלהם" (עמ' 149); ובקשר זה גם צין: "אני לא יודע אם היה בידיהם שלהם משהו, אני לא יכול להסתכל ולראות מה יש בידיהם שלהם ולהתגונן" (עמ' 156). כאשר נשאל על-ידי ב"כ המאשימה, מדוע צין בהודעתו במשטרת כי כל אחד מהותקפים "[החזק] ביד משה - סכין, מברג, חוט תיל", השיב כי הוכה באמצעות חפצים שונים, אך בעת שהתגונן מפני התקיפה לא עלה בידו לבדוק באילו חפצים מדובר (עמ' 157). בمعנה לשאלת ב"כ המאשימה, טען הנאשם כי לא ראה שהמתلون נפגע באירוע, ומילא לא ראה פגיעה סכין בראשו. בהקשר זה הוסיף, כי בעת שמוסא תפס אותו - "הבלגן התפשט, הרבה צעירים יושבים, יש התקלות של אנשים... יש אנשים שהICO ויש אנשים שהפרידו, אני לא יודע מי זה שעשה את זה... אני הילכתי. עזבתי"; ובمعנה לשאלת בית-המשפט - בין מי למי הפרידו האנשים - ענה: "נכנסו בבת אחת, אני לא יודע מי זה פריד, מי זה תוקף. יש כאלה שתוקפים ויש כאלה שמנפרדים. אני לא יודע מי זה שמנפריד, אני לא יודע מי זה שתוקף" (עמ' 158). בהידרשו לשלב הקודם של האירוע, שבו על-פי טענת המתلون ניפץ את שמת רכבו, הכחיש הנאשם כי היה מפגש קודם כלשהו עם המתلون, ואמר כי הבחן בו לראשונה במהלך התקורת האלים, עת היה הלה בין קבוצת האנשים שתקפה אותו - "ראיתי אותו באותו יום, ראיתי אותם רצים לכיוון שלי ובתוכם זiad" (עמ' 161). עוד צין הנאשם בחקירה הנגדית, בתשובה לשאלת התובעת, כי לא היה בין לBIN המתلون - שהיה מוכך לו

בעת האירוע אם כי לא בשמו - כל סכטור; וכי אין סכטור בין איש, לרבות עד הتبיעה איה אבו שביתאן ומוסא אבו גאנם. בנוסף מסר, כי לא שם לב אם דודו - אברاهים אבו ג'ומעה שהעד אף הוא בפרשת ההגנה - נכח בזמן התקורת.

בחקירה החזרת נתבקש הנאשם על-ידי בא-כוכו להבהיר למה התכוון במילים "התחיל בלגאן" לאחר שמוסא משך אותו לעבר רכב. בمعנה לשאלת זו ציין הנאשם: "האנשים התחלו לרצ אני לא יודע מי מפוד, מי תוקף"; ובתשובות לשאלת - מאי זה משפחות האנשים האלה - ענה: "מהמשפה שלי, המשפחה שלו וגם משפחות אחרות מאזור א-טור" (עמ' 167). בمعנה לשאלת נוספת, אילו תנומות עשו האנשים הנ"ל, השיב: "אני ברגע שמשכ אותי מוסא, ברגע התחלו לרצ מכל הצדדים אנשים... ראייתי מכות, ראייתי מכות" (עמ' 167).

13. בעניין הפגיעה שהוסבו לנאים במהלך התקורת, הומצאו צלומים שבוצעו על-ידי המשטרה, שבהם נראהות פגיעות בגבו של הנאשם וברגלו (נ/1). בנוסף, הוגשה תעודה רפואי-חולים מוקasad בעניינו של הנאשם, שבו ציון כי הנאשם התalon על כאבים בגב, בכף וברגל הימנית, לאחר שהוכחה לטענתו באמצעות שרשת; וכי בבדיקה גופנית נמצא "פצעים שטחים (שריטות) בגב העליון" (נ/2).

עד ההגנה איברהים אבו ג'ומעה

14. איברהים אבו ג'ומעה, דודו של הנאשם (אחיו אביו המנוח), מסר בעדותו בחקירה הראשית, כי היה עד לתקורת האלים, בעת שעמד במרכז שכונת א-טור והמתין לתפילה. לדבריו, בצהריי יום האירוע מסר לו אביו של הנאשם כי המתلون השמיע כלפיו "מיללים לא טובות". על-פי עדותו, הבחן לפטע ברכב מסווג טרניזיט "מלא צעירים עם זיאד" (המתلون), אשר נסועיו ירדו ממנו וניגשו לעבר הנאשם שהגיע למקום ללקחת את רכבו של אביו. לדבריו, המתلون ירד ראשון ממכונית הטרניזיט כאשר הוא אוחז שרשת בידו, הכה את הנאשם בגבו באמצעות שרשת, ובמקביל החלו יתר נסועי הטרניזיט לרדת מהרכב. הוא הבHIR, כי בתבילה היו מעורבים בתקורת האלים רק המתلون וה הנאשם, עת הכה הרראשון את האחורי בשרשראת בגבו; ובהמשך ניגש להפריד ביניהם, כאשר יתר הצעירים התקרבו למקום. איברהים הוסיף את האחורי בשרשראת בגבו; ובהמשך ניגש להפריד ביניהם, כאשר יתר הצעירים התקרבו למקום. איברהים צייד ווותמאן] ואני לא ראייתי את זיאד כלום, לא קיבל מכח ולא כלום, אמרתי את זה בהתחלה. הלכתי, התפלلت וחזרתי, ואמרנו לי שזיאד קיבל מכח (מצביע על המצח), שהוא בבית חולים" (עמ' 173). לשאלת הסגנור, מה עשו הצעירים שיירדו מרכיב הטרניזיט, השיב העד כי מדובר בצעירים בני 14 או 15, וכי הללו "הלכו מכות... עם עותמאן, כולם ירדו על עותמאן". לשאלת נוספת של ב"כ הנאשם, מי היו האנשים הצד שכנגד, השיב העד כי מדובר היה בנאים

והיitem (עמ' 174). כן הדגיש, כי התקשה להבחן בפרטים הויאל ומדובר היה בחשכה, בשעה תשע בלילה.

בחקירהו הנגדית ציין העד, בمعנה לשאלות ב"כ המאשימה, כי המתلون ירד ראשון ממכונית הטרנזייט והחל ללכט לעבר הנאשם, כשהוא נושא בידי שרשרת ברזל; כי בשלב זה הכה המתلون את הנאשם באמצעות השרשרת, עת עמדו השניים איש מול רעהו, כאשר היitem ניצב למרחק של כמטר עד שניים מהם; וכי בתגובה למכה האמורה באמצעות השרשרת הפרידו בין הנאשם לבין המתلون - "הפרידו ביניהם, רצנו כולם והפרידנו ביניהם, בין שנייהם... קצת קצר רבן נתן לו מכיה זהה התחל אי", ככה כאב, וכולם הפרידו ביניהם, מי שהיה עומד שם הפריד. ואני הלכתי, שראיתי שזה הופרד הלכתי" (עמ' 177). בمعנה לשאלת ב"כ המאשימה, ציין כי לא ראה את מוסא אבו גאנם בזירה, לטענתו מחתמת החושך; כי לאחר ההפרדה בין הגברים אמר לנאשם לנטת לרכבו, אך לא ראה אם הוא נכנס לרכב אם לאו, וכי לא שמע את הנאשם ממשיע גידופים וקללות טרם עזב את המקום. בהמשך החקירה הנגדית התייחס העד לתחילת העימות, ציין כי בשלב ראשון שמע את הנאשם ששאל את המתلون מדוע עשה תנועה מגונה לעבר אביו, וכי רק בתגובה לכך נטל המתلون את השרשרת והכה את הנאשם. כשנדרש על-ידי בית-המשפט לתאר את התגרה בין השניים, בטרם הפריד ביניהם, ציין העד כי עד לשלב שבו הפריד בין הגברים, העימות היה בין המתلون, ובין השניים בלבד, ונמשך שלוש דקות; ואשר נתקUSH לתאר מה קרה בין השניים עד להפרדה, הגיב: "הם מתקוטטים אבל לא ראייתי כלום, התקוטטו ונגמר".

עד ההגנה היitem אבו ג'ומעה

15. העד היitem אבו ג'ומעה, הנו כאמור, בן-דודו של הנאשם. בעדותו בחקירה הראשית ציין היitem, כי עבר לאירוע נפגש עם הנאשם ליד בית אחומו של הנאשם, על-רקע סולחה שהתקיימה בבית האחות בגין אירוע של תאונת דרכים; וכי האחרון ביקש ממנו להסייעו למרכז שכונת-אטור לשם הבאת רכבו של אביו, דודו של העד. על-פי עדותו, הסיע את הנאשם ברכבו מסווג סקודה אוקטביה למרכז השכונה, שם ירד הנאשם מהרכב. לדבריו, כאשר הנאשם התקדם לעבר רכבו של אביו, והתכוון לפתח את דלת הרכב, הוא הותקף על-ידי כשיתה או שבעה צעירים, המוכרים לעד מהשכונה, כי לא בשמותיהם. במהלך התקיפה הוכה הנאשם על-ידי אחד מהצעירים בגין באמצעות שרשרת. עוד העיד היitem, כי בשלב זה אסף את הנאשם ברכבו והם עזבו את המקום: "אני הייתה ברכב וירדתי לראות מה הולך שם, אמרו לי זה מספיק, תיקח את הרכב ותלך מפה. אמרתי בסדר והמשכנו בדרכנו, אני ווותמאן. הוא [וותמאן] היה אחריו מכות בגב שלו עם השרשרת ברזל, היה אומר הגב שלי כאוב. שאלתי אותו אם אקח אותו לבית חולים? אמר לא. הילכנו לבית של אחומו בחזרה" (עמ' 186). לשאלת הסגנור, האם ראה את השלב שבו הותקף הנאשם, השיב: "לא בדיק, היה חשוב שם, היה חשוב שם. אני עוד לא הספקתי לרדת מהרכב"; וכן הוסיף, כי לא ראה את הנאשם בקרב הצעירם - "אני לא

ראיתי אותו בכלל בגלל שהיא מלא בחורים צעירים, אני לא ראיתי אותו" (עמ' 186). בנוסף, הבהיר מערבותו כלשהי בתקנית המוקדמת שיווסה לו על-ידי המתلون עת נופצה שמשתרכבו של האחרון.

צין כי בהודעתו במשטרת מיום 7.6.09 (ת/14) מסר היהם גרסה שונה בדבר נסיבות הגעתו לזרת האירוע. בהודעתו הקצרה והלקונית ציין, כי הבחן באירוע בעת שעמד במרכז הכפר ורק שםפגש לראשונה בנאשם, בן-דודו. בהודעתו במשטרת, שבה נחקר תחת זהירותה כחוזד במעורבות בפיצעת המתلون, הבהיר夷 היהם מעורבות בדקירה וטען: "זה לא נכון, אני לא תקפט את זאת ואיןبني בין זאת סכסוכים, אני היה בcpf וראיתי חמישה עשר אנשים תקפו את עותמאן הבן-דוד שלי ואנילקחתי אותו באותו של וברחתי אותו הביתה". כן ציין, כי עובר לאירוע עמד במרכז הכפר, ורק במהלך התקנית הבחן לראשונה בנאשם, בן-דודו; וכן הבהיר夷 את הטענה לפיה נסע יחד עם הנאשם למרכז הFFFF. כאשר נשאל על-ידי הסגנור לפשר הסתירה בין עדותו בבית-המשפט לבין הودעתו במשטרת, בדבר נסיבות הגעתו לזרה, עמד על הגרסה שמסר בעדותו והעיר: "זאת לא הבעיה שלי מה רשם השוטר בהודעה שלי".

בחקירתו הנגדית ציין夷 היהם, כי הוא מכיר את המתلون המתגורר בשכונת מגוריו, אך אין ביניהם כל קשר וממילא - סכסוך כלשהו. כשהנתבקש בחקירה שכנה לשוב ולתאר את נסיבות התקנית, ציין העד כי בשלב שבו עמד ליד הנאשם בסמוך לרכבו של אביו של הנאשם, תקפו את הנאשם שישה או שבעה צעירים. כאשר נדרש על-ידי ב"כ המאושר לתאר את אופן התקיפה, העיד: "הכו אותו בשרשראת ברזל בגב שלו, ואצלנו את יודעת, כשהתרחשהஇזושה夷 בעיה או קטטה כולם מתאספים. התחלו לבוא אנשים, הכנסו אותו לרכב, אמרו לו תלך תלך" (עמ' 190). כן ציין, כי בידי קבוצת התוקפים הייתה שרשרת ברזל, וכי אל מול קבוצת ששת התוקפים עמדו הוא והנאשם בלבד: "אני ראייתי אותם מהם באו לכיוון שלנו, נכון, אנחנו ראיינו אותם הרבה הרבה והוא והנאשם בלבד, בגלל זה שמו אותו ברכב והמשכנו בדרךנו" (עמ' 191). בנוסף העיד, כי מדובר באירוע שהסתיים כהרף - "הכל היה שניות" "הכל צ'יק צ'אק קורה" (עמ' 192-191) - ועל כן הוא עצמו לא הספיק לרדת מהרכב ולסייע לנאשם (לעיל); כי בתגובה לכך הגיעו מאן-דהוא אשר "לקח夷 את הנאשם והכנסו לרכבו של העד, ובהמשך, נסעו השניים מהמקום; וכי לא שמע את הנאשם ממשיע夷 קללות וגידופים, בשום שלב שהוא.

עד ההגנה ואهل ابو סビיטאן

16. העד ואهل ابو סビיטאן הנו גיסו של הנאשם, נשוי לאחיהם. הלה הזמן למתן עדות לצורך התייחסות לשתי סוגיות: האחת - נסיבות הגעתו של הנאשם לביתו במועד האירוע; והשנייה - שיחות שקיים העד עם המתلون לאחר האירוע. העד ציין בעדותו, כי במועד האירוע התקיים הליר של סולחה בביתו, על-רכע פיצעת בנו בתאונת דרכים,

ובמסגרת הליך זה גם הגיע הנאשם לביתו. העד הכחיש את טענת המטלון, לפיה פנה אליו, בין בשם של הנאשם ובין ביזמתו, בבקשתו לבטל את התלווה נגד הנאשם. הוא ציין, כי אכן שוחח עם הנאשם בטלפון; אך טען שמדובר היה בדרישת סכום של כ-20,000 ל"נ מצד המטלון לסייע הסכסוך שנתגלה בין אביו המנוח של הנאשם בעניין המקרה עלי.

ההכרעה העובדתית

17. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם והמטלון נקלעו לעימות פיזי, בעקבות עימות מילולי שהתרחש שעת ספורות קודם לכך, בין המטלון לבין אביו של הנאשם, זאת על-רקע סכטור בעניין מקרע עלי. בנוסף אין חולק, כי במהלך האירוע נגרמה למטלון חבלה חמורה, שעה שנגע להב סיכון במצבו; וכי אף הנאשם נפגע במהלך האירוע, עת נגרמו לו פצעים שטחיים בגבו ובחבלות בגב וברגל. עיקר המחלוקת העובדתית נסבה בשאלת, האם היה זה הנאשם אשר ביצע את הדקירה במהלך העימות הפיזי האמור. לאור הودעת המאשימה, בדבר חזרתה בה מהאישום בכל הנוגע לעבירה של גרים חבלה במידה לרכב, באירוע שקדם לפציעתו של המטלון, מתייתר הצורך בהכרעה עובדתית הנוגעת לשלב המוקדם האמור. לאחר בחינת מכלול הראיות, הגיעו למסקנה כי הוכח, בנTEL המוטל על המאשימה במשפט פלילי, קרי - מעל לכל ספק סביר, כי היה זה הנאשם אשר דкар את המטלון בראשו במהלך התקירית האלימה הנדונה. אבאר להלן את הטעמים למסקנותיו זו.

18. על היותו של הנאשם מי שדקר את המטלון, ניתן ללמידה, בראשו ובראשו, מעדותו של המטלון. עדותו של המטלון, לפיה נזכר בראשו על-ידי הנאשם, הייתה אמונה עלי; והתרשםתי כי הוא תיאר את האירועים כהוויתם. כאמור, המטלון העיד כי העימות הפיזי היה רק בין הנאשם לבינו; כי באותו שלב ניגשו לעברו רק שני אנשים בלבד - הנאשם והויתם; כי עובר לפציעתו במידה הנכף לעברו הנאשם יד קפואה שאחזה בחפש כלשהו; וכי אנשים נוספים - ובכללם מוסא ואחרים - הגיעו למקום והפרידו ביניהם רק לאחר הדקירה. העד מסר עדות בהירה וברורה, שלא מצאתי מקום לפkapק במהלך הימונתה, כי הותקף על-ידי אדם אחד בלבד - הנאשם; וכי הלה עמד מולו, ובצדדים אלו, למרחק של כ-50-20 ס"מ, עת חבט בראשו באמצעות החפש החוד. המטלון לא ניסה להסתיר את חלקו באירוע, עת הצד ייד מראשו בשרשראת ברזל שבאמצעותה הכה את הנאשם; ואף לא שלל את האפשרות לפיה אותה תקיפה באמצעות שרשרת נעשתה עוד לפני שנדקך בראשו.

19. עדותו של המטלון זוכה לתימוכין בגרסתו של מוסאabo גאנם בחקירה המשפטית (ת/11), אותה החלטה להעדיין על-פני עדותו בבית-המשפט, לפי סעיף 10א לפקודת הראיות. כפי שצוין בסקירת הרקע העובדתי לעיל, מסר

מוסא בהודעתו, כי הבחן במתלון ובנאמם כאשר הם מתקוטטים, וכאשר ניגש לעברם ראה את הנائم תוקף את המתלון בראש, כשהוא אוחז דבר-מה بيדו, ומיד נוכח לדעת שהמתלון נזכר במצחו. כן הדגיש מוסא בהודעה במשטרה, כי העימות הפיזי היה רק בין הנائم לבין המתלון, וכי האנשים הננספים לא נטלו חלק בתקיפה, אלא ניסו להפריד בין השניים. למעשה, לא חזר בו מוסא מהדברים האמורים שמסר במשטרה; וכאשר הופנה להודעה, עניין התיאור כיצד תקף הנائم את המתלון בראשו, ציין כי האמור בהודעתו משקף את שמסר לחוקר, בהתאם לפרטי האירוע שנחרטו בזיכרון באותו עת, בתכווף לתקירתם. אמנם בעדותו בחקירה הנגדית ציין מוסא, כי בקרבתם של הנائم והמתלון התקהלו אנשים נוספים שחלקם "התקוטטו" וחלקם " הפרידו"; ואולם, ניכר כי יש להעדיף את עדותו מטענה, לפיה העימות היה רק בין שניים - הנائم והמתלון, וכי יתר המעורבים, ובכללם הוא עצמו, רק הפרידו בין הניצים. אמנם מוסא לא ציין בהודעתו במשטרה, כי ראה סכין נערץ בראשו של המתלון; ואולם, אין בכך כדי לשולח את העובדה שהhalb נגע על-ידי הנائم, שכן מוסא הבירר כי בעת הפרדה בין השניים התמקד בתפיסתו של הנائم ובהבולתו לרכב, ולא ראה, אפילו, בזמן זה מה מצבו של המתלון.

20. עדותו של המתלון אף נתמכת בהודעתו במשטרה מיום 6.6.09 של העד איאד אבו סביטתאן (ת/13), שאף אותה יש להעדיף על-פני עדותו בבית-המשפט, לפי סעיף 10א לפקודת הראות. כאמור, איאד מסר בהודעתו במשטרה, כי העימות הפיזי התרחש בעת שהמתלון ניגש לעבר הנائم והייתם; כי ראה את הנائم דוקר את המתלון במצחו; וכי המתלון תקף את הנائم באמצעות שרשת, עת התגונן מפניו. עוד ציין איאד בהודעתו, כי מיד לאחר הדקירה, חפס מוסא את הנائم והכנסו לרכבו של היותם, וכי בעת נסיעתו מהמקום, הוציא הנائم את ראשו מחלון הרכב והשמיע איומים. כפי שכבר ציין בחקירה הראיות, בעדותו בבית-המשפט טען איאד, כי בהודעתו ציין את שמו של הנائم כמי שדcker את המתלון, רק משום ששמע את השם מאחרים, אך אין מדובר בנאים. עדותו של איאד בבית-המשפט הייתה בלתי מהימנה, וניכר כי בגרסת האחורה ניסה לסייע לנאים באמצעות גרסת צב. ראשית יאמר, כפי שעולה מסקירת הראות לעיל, כי עדותו על זהות הדCKER הייתה רוית סתריות ובלתי אמונה בעלייל. בחקירה הראשית טען, כי אינו מכיר כלל את הדCKER (עמ' 108), אך בחקירה הראיות ציין כי הדCKER מוכר לו על-פי מראה פניו משכונת המגורים (עמ' 122). זאת ועוד, לא היה בפיו של העד כל הסבר אמיתי ו邏輯י לפחות גרסתו הברורה והחד-משמעות בהודעתו במשטרה, לפיו הבחן בנאים כמו שביצע את הדקירה. לא זו אף זו: לאחר שאישר העד בעדותו, כי היה זה הנائم אשר הוביל על-ידי מוסא לרכב והשmuע גידופים כלפי המתלון בעת הובילו לרכב, לא היה בפיו הסבר לשאלה, מודיע טען בהודעתו במשטרה, כי מי שביצע את הדקירה וממי שהוביל לרכב, היה אותו אדם - הנائم, ששמו נקב ואותו הוא מכיר. זאת ועוד אחרת: עדותו של הנائم, לפיו רק במהלך הלוויה שהתקיימה כמנה לאחר האירועים, הבין לראשונה כי הנائم אינו מי שביצע את הדקירה, נשמעה בלתי אמונה; ובפרט כאשר הלה אישר בעדותו, כאמור, כי מי שהוביל לרכב על-ידי מוסא היה הנائم, אותו אדם ששמו נקב - כמו שביצע את הדקירה שניות ספורות קודם לכן. יתרה מכך:

לא היה בפיו של העד הסבר ענייני ומשכנע לשאלה, מדוע נמנע מלדוח למשטרה - לאחר שנתודע לזריו ולזהותו של הנאשם בהלויה של בן דודו - כי הפליל בטיעות את הנאשם בהודעתו כדי שביצע את הדקירה. בכך יש להוסיף, כי אכן מהימנות עדותו של איד, אודות זהות הדוקר, אף נלמדת מכך שהלה נמנע מלהגיע לראיון בפרקליטות ומלהתייצב למתן עדות, דבר שאילץ את בית-המשפט לזמן לעדות באמצעות צו הבאה. הניסיון להימנע ממתן עדות, תומך במסקנה לפיה גרסתו של העד באמרטו במשטרת המפלילה את הנאשם, הנה גרסתאמת; וכי הלה ניסה לסייע לנายนם, תחילת - בהימנעות מהתייצבות למסירת עדות, ובהמשך - במתן הגרסה הכווצת שהעהה בעדותו. בנסיבות האמורות מצאתי, כי יש להעדיף את גרסתו של איד בהודעתו במשטרה על-פני עדותו בבית-המשפט; מה-גמ, שגרסת זו הלהמה את עדותו של המתلون, התישבה עם גרסתו של מוסא באמרטו במשטרת והשתלבה עם מכלול הראיות - מהן עולה שהעימות הפיזי שקדם לדקירה היה בין הנאשם לבין המתلون, ובין שנייהם בלבד.

.21 עדותו של הנאשם, לפיה לא תקף איש, וממילא לא ذكر את המתلون - לא הייתה אמונה כלל ועיקר. הנאשם העיד כאמור, כי בעת שהתקרב לרכבו של אביו, הותקף לפתע על-ידי מספר אנשים שאינם מוכרים לו; כי מדובר בתקופה שהתרחשה לפרק זמן של שנים; וכי עמד לבדוק מול קבוצה של תוקפים רבים אשר ביניהם היה המתلون. עוד העיד הנאשם, כי לא תקף איש, וממילא לא את המתلون; כי ניסה להגן על עצמו, אך נחבל והופל לארץ; וכי בתגובה לכך הוכנס על-ידי מוסא לתוך הרכב. לפי שיטתו של הנאשם עצמו, היהת לא היה מעורב באירוע האלים, ובתגובה נטלו חלק קבוצת התוקפים מצד אחד, והוא עצמו, בלבד, מצד שני. בנסיבות אלו מתחייבת המסקנה, כי המתلون, שהיה בקבוצת התוקפים, נפגע על-ידי הנאשם; זאת כאמור בעדותו של המתلون בהודעתיהם במשטרה של מוסא ושל איד.

.22 עדות עד ההגנה איברהים ابو ג'ומעה אינה יכולה לסייע לנายนם. העד ציין בעדותו, כאמור, כי בתקנית היו שתי קבוצות: המתلون וקבוצת חברי הצערירים - מצד אחד, והנאשם והייתם - מצד שני; כי העימות הפיזי החל בין הנאשם לבין המתلون בלבד, עת הכה האחרון את הראשון באמצעות שרשתת; כי התגרה הייתה בין השניים בלבד; וכי בשלב זה הגיע להפריד ביניהם. עדותו של העד, לפיה בשלב ההפרדה האמור לא הבחן כי המתلون נפצע, לא נשמעה אמונה; ומכל מקום, היא אינה יכולה לסייע לנายนם, זאת הן הוואיל והעד התמקד בתפיסתו של הנאשם, והן הייתה שלדבריו הוא התקשה להבחן בפרטם, מחמת החשכה, ובהקשר זה אף לא ראה, לדבריו, את מוסא בזירה.

.23 עדותו של היותם, בין דודו של הנאשם שהוזמן כאמור למתן עדות כעדי הגנה, אינה יכולה לסייע לנายนם בעניין נסיבות פציעתו של המתلون. כאמור, העיד כי בעת האירוע עמד הנאשם לבדוק מול קבוצת צערירים, אשר תקפה אותו, בין-השאר באמצעות שרשתת; כי מחמת החשכה לא ראה מהמקום שבו עמד את שלב האלימות הפיזית בין

הקבוצה לבין הנאשם; כי מדובר באירוע שהתרחש בחטף; וכי בשלב זה מיד אסף את הנאשם לרכבו והם עזבו את המקום. כפי שצוין בסקירת עדותם לעיל, מסר הייתם גרסאות שונות בדבר נסיבות הגעתו לזרה. בהודעתו במשטרת ציון, כי נקלע לזרה באקראי, ושם ראה לראשונה את הנאשם; ואילו בעדותם בבית-המשפט טען, כי הנאשם אסף אותו בדרך לזרה. העד לא נתן הסבר משכנע לפשר הסתרה שבין הגרסאות; ויתכן כי בחקירות המשטרה ניסה להסתיר את העובדה שחבר למתלון בדרכו לזרה. במקרה אלו, אין בגרסתו של הייתם כדי לסייע לנายนם בשאלת עצם העימות הפיזי שהיה בין הנאשם לבין המתלון. יתרה מכך: הוואיל ואין חולק, כי המפגש היה בין שתי קבוצות, האחת - של הנאשם ואנשיים נוספים, והשנייה - של הנאשם והייתם; והוא שעל-פי עדותם של הייתם, הוא עצמו לא היה מעורב באירוע האלים, והעימות הפיזי היה בין המתלון וקבוצת הצעירים לבין הנאשם, הרי שגרסתו של הייתם דווקא תומכת במסקנה, לפיה הפגיעה במתלון נגרמה על-ידי הנאשם.

24. ממכלול הרاءות הכוח, אפוא, בנTEL המוטל על המאשימה במשפט פלילי, כי בתקירת הנדונה ذكر הנאשם את המתלון במצוותו באמצעות סכין; וכי במהלך האירוע, בין בתכוּף לפני הדקירה, ובין בתכוּף לאחריה, הצליף המתלון בגיןם באמצעות שרשרת ברזל.

באשר לטענת הנאשם שהועלתה בפתח המשפט, לפיה יש לבטל את האישום מחמת הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית, הרי שיש לדחות טענה זו ولو מושנים מהטעמים שצינו על-ידי המאשימה: האחד - כי הפגיעה במתלון הייתה קשה וחריפה ביחס לפגיעה בנאים; והשנייה - כי חומר הרاءות נגד המתלון דל יחסית, זאת בשעה שה הנאשם הופל על-ידי המתלון ושני עדים נוספים. מכל מקום, במהלך הסיכומים אישר הסניגור, כי טענות ההגנה מן הצדק שהועלו עליו, אין אמורות להביא לזכויו של הנאשם (עמ' 278).

עבירה גרימת חבלה בכונה מחייבת

25. למורת שהסניגור אישר בשלב הסיכומים, כי ככל שייקבע שה הנאשם ביצع את הדקירה, יש להרשיעו בעבירה שיוחסה לו בכתב-האישום (עמ' 222 ש' 11), ATIICHIS גם לישום הדין על עובדות המקירה. העבירה לפי סעיף 329 לחוק, בחלופה הרלבנטית לעניינו, מורה כדלהלן:

"(א) העווה את מלאה בכונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב דין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דין - מסר עשרים שנים;

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין".

על יסודות העבירה לפי סעיף 329 לחוק עמדתי, לא אחת, בפסקין-דין אחרים (בין השאר בת"פ 4572-02-12 מדינת ישראל נ' ע"ד נוח (21.5.13)); ואעמוד פעם נוספת על הדברים. במשמעותו של הנאשם, עת נעצ סcin בראשו של המתلون, השתכלל היסוד העומדתי של העבירה המיוחסת לו, בכל הנוגע לחולופה שבסעיף 329(א)(1) לחוק; זאת הואיל ולהב הסcin שננعوا במצחו של הנאשם חרדה לאונה הפרונטאלית ימנית במצחו של המתلون, והלה נדרש לטיפול רפואי וצנטור מוח. "חבלה חמורה" מוגדרת בסעיף 34 כדין לחוק, כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשה או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבוע או כדי פגיעה קבוע או פגעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החיצוניים או הפנימיים". כבר נפסק, כי רכיב תוצאתה זה שביסודות העבירה "אינו מחיב גרים נזק תמידי, וכי גם 'נזק חמורי' או 'נזק רציני' לבריאות או לנוחות של קורבן העבירה, כמו גם צלקת שרישומה ניכר במשך מספר שבועות או חודשים, או כאבים עזים - בכלל במושג האמור" (ע"פ (י-מ) 920/97 ישראל לדרמן נ' מדינת ישראל (8.10.97); ת"פ (י-מ) 4327/96 מדינת ישראל נ' ישראל לדרמן; וכן: ע"פ 476/72 טרטקובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד צ(1), 376, 381 (1973); וע"פ 295/77 שמור נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(1) 332, 335 (1977)). כן הובהר בפסקה, כי לא נדרש שתיגרם פגעה קשה בבריאותו או בנוחותו של הנפגע, וכי די בכך שהחבלה שנسبה לנפגע, למצער, עלולה לפגוע קשה בבריאותו (ע"פ 4267/09 עדזמי נ' מדינת ישראל (9.11.09)). בענייננו, אכן בדרך נס לא הותירה הפגיעה במתلون נכות תמידית קשה; ואולם, עצם ניעצת הסcin לתוכ גולגולתו וחדירתה לאונה הפרונטאלית, כאמור, באה בגדרו של המונח "חבלה חמורה".

בכל הנוגע ליסוד הנפשי של העבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, נדרש "כוונה מיוחדת", במשמעות המונח "כוונה" בסעיף 90א(2) לחוק, קרי - עשיית המעשה מתוך מניע או שאיפה להשיג את המטרה המיוחדת שנקבעה בפתחו לסעיף הנ"ל, ובענייןינו - גרים חבלה חמורה. על הכוונה המיוחדת בעבירה לפי סעיף 329 לחוק, ניתן להסיק מהחלה כלל הצפויות. כלל הצפויות משמעותו היא, "כי היסוד הנפשי של כוונה נתקיים בעשה אף אם זה לא רצה להשיג תוצאה כלשהי בהתנהגותו, אך נתקיים אצלו צפיה ברמת הנסיבות גבוהה כי התוצאה אמונה תושג עקב ההתנהגות" (רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולtan פ"ד נת(6) 554, 601 (2005); וע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.6.05)). הלכת הצפויות עוגנה בסעיף 20(ב) לחוק, הקובע כי "לענין כוונה, ראייה מראה את התרחשות התוצאות, אפשרות קרוביה לוודאי, כמוות כמטרה לגרמן". סעיף זה חל על עבירות כוונה בעלות רכיב תוצאתה בלבד ולא על עבירות התנהגות בעלות יסוד נפשי של מטרה (ע"פ 217/04 בענין אלקורעאן, לעיל). הפסקה החילה את כלל הצפויות גם בעבירות מטרה", ומשמעותו: "המודעות להתמשות היעד הטמון במטרה המיוחדת את המחשבה הפלילית בה תליה

התהות עבירה פלונית אפשרות קרובה לוודאי, שקולה כנגד השαιפה להגשות היעד או להשגתו, שיש בה כדי לשמש תחליף למטרה בהיעדרה" (ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין, כרך א', 607, התשמ"ד). עם זאת, כלל הצפויות הפסיקתי בעבירות מטרה לא הוחל באופן אוטומטי וגורף, ויישומו נעשה על בסיס סוג העבירה, תכליתה והיקפה הרואי (רע"פ 10/01 9181 בעניין ביטון לעיל, עמ' 574; ע"פ 217/04 בענייןALKORUAZ, לעיל; וע"פ 6269/99 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2), 496, 507 (2001)). ישומה של הלכת הצפויות בענייננו, מובילה למסקנה, כי השתכלל גם היסוד הנפשי בעבירה דנן. בעת שהניף הנאשם את הסכין לעברו של המתלון, היה הלה מודע לאפשרות גרים חבלה חמורה אפשרות קרובה לוודאי, ובפרט כאשר המכחה כוונה לאייר רגש כמו הריאש, ועוצמתה גרמה לחדרת הסכין לתוך הגולגולת.

את יסוד הכוונה המיוחדת ניתן להוכיח גם באמצעות כלל "חזקת הכוונה" או "הנחה הכוונה", לפיו "חזקת על אדם כי מתכוון הוא לתוכאות הטבעות הנובעות ישרות מעשי" (ע"פ 7540/02 יוסף כליב נ' מדינת ישראל (27.10.03); וע"פ 2189/98 זיריב נ' מדינת ישראל (1.12.99)). מדובר "חזקת ראייתית-עובדתית", לפיו אדם התקoon לתוכאות הצומחות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממעשי" (ע"פ 10110/03 גמליאל נ' מדינת ישראל (11.12.06)); אשר בהיעדר ראיות לסתור, בהתקיים נסיבות חיצונית מתאימות, "חזקת המבצע כמו שמתყימת בו הכוונה באופן שהוא צפה את התוצאה ורצה בה" (ע"פ 228/01 יעקב כלב נ' מדינת ישראל (2.7.03); וכן ראו: ע"פ 3126/96 ג'אל עמיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 638, 649 (1996); ע"פ 10/08 רן דוד נ' מדינת ישראל (2.1.13); וע"פ 3052/10 רפיק זועבי נ' מדינת ישראל (5.9.11)). חזקה זו ניתנת לסתירה, וכי בכך שהנאשם יעורר ספק סביר בריאות המקומות את החזקה, כדי להפריכה (ע"פ 3151/08 דודוב נ' מדינת ישראל (10), בפסקה 20; וע"פ 10/295 פלוני נ' מדינת ישראל (2.4.12), בפסקה 65). בנסיבות המקירה דנן, עת ذكر הנאשם את המתלון באזכור רגש כמו הריאש וגרם לחדרת הסכין לתוך הגולגולת, חלה חזקת "הנחה הכוונה", לפיו התקoon הנאשם לתוכאות הטבעות של מעשי, קרי - גרים חבלה חמורה, ולא עליה בידי לעורר ספק סביר בדבר אי-קיומה של חזקה זו. לפיכך, הוכח גם היסוד הנפשי בעבירה דנן, בין מכוח החלטת הצפויות, ובין מכוח הנחת הכוונה; והשתכללו, אפוא, בעניינו של הנאשם, כל יסודותיה של העבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק.

התוצאה

על-יסוד האמור לעיל, אני מרושע את הנאשם בעבירה של גרים חבלה חמורה בכוונה מחמירה - לפי סעיף 26.

עמוד 20

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

9(א)(1) לחוק העונשין; ולאור חזרתה בה של המדינה מהאישום בכל הנוגע לעבירה של גרים היזק לרכב - אני
מצה את הנאשם מהעבירה לפי סעיף 413ה לחוק הנ"ל.

ניתן היום, כ' שבט תשע"ה, 9 בפברואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה, הסגנור, הנאשם ומתורגמן
בית המשפט לשפה הערבית.

יורם נעם, שופט